

blive foretrukne, baade fordi de snarest have Udsigt til Helbredelse, og fordi de hurtigere kunne give Plads for andre. Jeg mener derfor, at en Bestemmelse som den af det ærede kongevalgte Medlem motive-rede, kan man, saa længe der ikke er tilstrækkelig Plads paa Sanatorierne, ikke efterkomme. Den Tid kan jo komme, da der, dels fordi Sygdommen er i Aftagende, og dels fordi Sanatorierne udvides, bliver saa rundelig Plads, at der slet ikke bliver Spørgsmaal om, i hvilken Orden Patienterne skulle indlægges, men indtil da maa vi anse det for rettest, at Pladserne særlig forbeholdes ubemidlede. Man maa ogsaa erindre, at der kan indtræde ret uheldige Tilfælde. Det er jo ofte vanskeligt at bedømme, hvorvidt Folk ere velstillede, og selv saadanne, der endogsaa ere mere end velstillede, kunne med denne Bestemmelse komme til at optage Pladsen for dem, der trænge haardere. Flertallet maa derfor fraraade at vedtage Ændringsforslag Nr. 3.

Justitsministeren (Alberti): Ændringsforslag Nr. 3 skulde jeg ikke have modsat mig, hvis der havde været Enighed derom i Udvalget, men da det er af en saadan Natur, at dets Vedtagelse kræver i alt Fald en meget udstrakt Enighed, vil jeg under de foreliggende Omstændigheder tillade mig at fraraade dets Vedtagelse. Ligeledes maa jeg fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 4. Det turde være ganske klart, at hvis det slaas fast, at denne Lov kun skal gælde i 6 Aar, vil derved Sporen for private og Kommuner til at opføre Bygninger og andre Anstalter til Tuberkulosens Bekæmpelse være i høj Grad forringet. Der vil neppe være nogen, der vil føle sig meget stærkt opfordret til at indlade sig paa saadanne meget bekostelige Foretagender — $\frac{1}{2}$ Million er ikke noget ualmindeligt Beløb dertil —, naar den Mulighed er til Stede, at Statshjælpen til de syge kan høre op om 6 Aar, og derved hele den Basis, hvorpaa Foretagendet er anlagt, være falden bort. Jeg skal altsaa fraraade Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag.

Der er af et æret Medlem (Berthelsen) stillet det Spørgsmaal til mig, hvorvidt Personer, der nyde Fattighjælp eller Fattigforsørgelse, høre til dem, der ifølge Forslagets § 6 kunne nyde Statsunderstøttelse paa Sygehuse. Efter § 6 tilkommer Afgørelsen af dette Spørgsmaal i sidste Instans Justitsministeriet, skønt ellers alle

Spørgsmaal om Sygekasser sortere under Indenrigsministeriet. Idet jeg naturligvis maa tage det Forbehold, at Justitsministeriet vanskeligt paa et saadant Omraade kan bryde Bestemmelser eller Forstaaelser, som ere godkendte af Indenrigsministeriet, er det dog, da der, saa vidt mig bekendt, hidtil ikke har foreligget Spørgsmaal om, hvorvidt saadanne Personer kunne blive Medlemmer af en Sygekasse eller ikke, min Opfattelse, at de, der blot nyde Fattighjælp, sikkert maa kunne blive Medlemmer af Sygekasserne og altsaa ogsaa umiddelbart henregnes til dem, der ifølge § 6 kunne faa Statsunderstøttelse. Derimod forekommer det mig meget tvivlsomt, om de, der fuldkommet og i enhver Henseende ere under Fattigvæsenets Forsørgelse, kunne siges at falde ind under Lovforslagets § 6. Efter Ordlyden af den nævnte Paragraf i Loven om Sygekasser skulde der vel ikke være noget i Vejen. Men naar § 6 i Loven om Sygekasser sammenholdes med forskellige andre Bestemmelser i samme Lov, forekommer det mig i alt Fald at være højst tvivlsomt, om de Personer, der ere under Fattigvæsenets fuldkomne Forsørgelse, ville kunne blive Medlemmer af Sygekasserne, og hvis de ikke kunne det, ville de heller ikke efter nærværende Forslag kunne nyde godt af den Understøttelse, der her stilles i Udsigt. Derimod er jeg, som sagt, ikke i fjerneste Tvivl om, at hvor der kun er Tale om Fattighjælp og ikke om fuldkommen Forsørgelse, ville de paagældende Personer falde ind under Lovforslagets § 6 og altsaa kunne faa Statsunderstøttelse.

Breinholt: Den Indvending, der blev fremført mod Ændringsforslag Nr. 4, dels af Ordføreren og dels af den højtærede Minister, bunder i en ret betydelig Misforstaaelse. Den gik nemlig ud paa, at der ved dette Forslags Vedtagelse vilde lægges Hindringer i Vejen for Oprettelsen af de i Lovforslaget omtalte Anstalter, naar Loven faldt bort efter en kort Tids Forløb. Ja, hvis Ændringsforslaget lød saaledes, vilde Indvendingen være ganske rigtig, men der er jo netop ved Ændringsforslagets Affattelse sørget for, at alle de Anstalter, der ere oprettede, før Loven bortfalder, vedblivende ville kunne nyde samme Understøttelse, som om Loven endnu gjaldt. Jeg havde tænkt mig, at denne Indvending vilde fremkomme, og har derfor paa Forhaand imødegaaet den i Betænkningen. Desværre synes disse mine Udtalelser ikke at være komne den højt-